

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21504

гр. София, 29.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
закрито заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разгледа дело номер **6407** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на С. К. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1266863 от 29.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при Районно управление (РУ) Г. в Областна дирекция на вътрешните работи - С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП му е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, 6 месеца“.

С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта. В искането се твърди, че незабавното изпълнение на мярката засяга съществено правната сфера на жалбоподателя, тъй като отнемането на свидетелството за управление го поставя в невъзможност да упражнява трудовите си задължения. Поддържа се още, че жалбоподателят не е бил уведомен, нито му е било известно, че управляваният от него автомобил е с прекратена регистрация.

Ответникът не е изразил становище по искането.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като се запозна с доказателствата по административната преписка и с доводите, изложени в искането, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение е процесуално допустимо. То е направено при висящо съдебно производство по оспорване на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка и от адресата на акта, чиито права и законни интереси са засегнати от допуснатото по силата на закона предварително изпълнение.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

От данните по административната преписка се установява, че на 29.03.2026 г. около 08:38 часа, на републикански път втори клас № 81 с посока на движение от [населено място] към [населено място], километър 32.4, С. Б. е управлявал товарен автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] ,

собственост на „Поликарт Инженеринг“ ЕООД. При извършената проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 06.03.2024 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За установеното при проверката е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН).

На 29.03.2026 г. е издадена ЗППАМ № ГРАМ-1266863 на младши автоконтрольор при РУ Г. в ОДМВР - С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП на С. Б. е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, 6 месеца“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите предпоставки по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Съгласно последната разпоредба предварителното изпълнение може да бъде спряно, ако би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като спирането се допуска само въз основа на нови обстоятелства. Следователно в тежест на молителя е да установи както наличието на обстоятелства, обосноваващи вероятност от настъпване на значителни или трудно поправими вреди, така и интензитета на засягане на правната му сфера.

В конкретния случай жалбоподателят твърди, че отнемането на свидетелството за управление го поставя в невъзможност да упражнява трудовите си задължения. Това твърдение е относимо към преценката по чл. 166, ал. 2 АПК, тъй като засягането на възможността за упражняване на трудова дейност по принцип може да има значение при преценката за значителни или трудно поправими вреди. В случая обаче твърдението е останало недоказано. По делото не са представени доказателства за конкретното трудово правоотношение на жалбоподателя, характера на заеманата длъжност, обстоятелството, че управлението на МПС е съществена и незаменима част от трудовите му функции, нито данни, че изпълнението на мярката би довело до прекратяване на трудовото правоотношение, трайна невъзможност за получаване на доходи или други конкретни имуществени последици с интензитет на значителна или трудно поправима вреда.

Самото затруднение, произтичащо от невъзможността за управление на МПС, е присъща и типична последица от приложената принудителна административна мярка. За да бъде основание за спиране на предварителното изпълнение, то следва да бъде конкретизирано и доказано в степен, която да позволи на съда да извърши реален баланс между частния интерес на оспорващия и обществения интерес, защитен от закона. Такова доказване в настоящото производство не е проведено.

Доводите, че жалбоподателят не е знаел за прекратената регистрация на автомобила са

неотносими към преценката за наличие на предпоставките на чл. 166, ал. 2 АПК. Тези доводи не могат сами по себе си да обусловят спиране на изпълнението, още повече при липса на доказани конкретни вреди с изискуемия от закона интензитет.

От значение за настоящата преценка е и обстоятелството, че регистрацията на процесния товарен автомобил е била служебно прекратена повече от две години преди проверката. Това сочи, че не се касае за краткотрайно или незабавно отстранено несъответствие, а за продължително съществуващо състояние на липса на надлежна регистрация поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Принудителната административна мярка по чл. 171 ЗДвП има превантивен и преустановителен характер, като цели осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. При управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка общественият интерес е свързан както с недопускане до движение на автомобили, които не отговарят на законовите изисквания, така и с превенция спрямо водачи, управляващи такива МПС.

Съдът извърши служебна справка в публично достъпния електронен регистър на Гаранционния фонд - <https://www.guaranteefund.org/bg/>, от която се установява, че и към момента за процесния товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] не е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Това обстоятелство е съществено при преценката по чл. 166, ал. 2 АПК, тъй като сочи, че противоправното състояние, обусловило служебното прекратяване на регистрацията, не е преустановено. За разлика от случаите, в които непосредствено след проверката е сключена валидна застраховка и с това е отпаднала фактичката причина за прекратената регистрация, в настоящия случай защитимият от закона обществен интерес продължава да съществува към момента на съдебната преценка.

Наред с това следва да се посочи, че от данните по административната преписка (сведение – л. 15), както и от служебна справка в Търговския регистър към Агенцията по вписванията, се установява, че жалбоподателят е управител на дружеството–собственик на процесния автомобил. Това обстоятелство е относимо към преценката по чл. 166, ал. 2 АПК, доколкото сочи, че именно от волята и поведението на жалбоподателя в качеството му на законен представител на собственика зависи предприемането на действия за отстраняване на противоправното състояние, включително сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и възстановяването на регистрацията на моторното превозно средство. При това положение не може да се приеме, че продължаващото съществуване на основанието за прилагане на мярката е изцяло независимо от поведението на жалбоподателя.

При така установеното съдът намира, че не е налице промяна във фактичката обстановка, която да бъде противопоставена на законната презумпция за необходимост от предварително изпълнение. Напротив, данните по делото и служебната справка сочат, че основанието, свързано с липсата на валидно застрахователно покритие, продължава да е налице. В този контекст твърдените от жалбоподателя вреди, доколкото не са конкретно доказани, не могат да бъдат противопоставени успешно на обществения интерес, който законът защитава чрез незабавното изпълнение на мярката.

С оглед на изложеното съдът приема, че не са налице предпоставките по чл. 166, ал. 2 АПК за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената заповед.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на С. К. Б., ЕГН [ЕГН], за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1266863 от 29.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при Районно управление Г. в Областна дирекция на вътрешните работи - С..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: